

Květná neděle, Otec Samuel

Rychlý a povrchní poslech pašijí,
nás může přivést k poznání toho,
jakou žárlivost, jaký nevděk, projevovali židé a Římané,
kterým Pán tolikrát prokázal dobro.

Není to nesprávně. Ale je zde něco závažnějšího.

Omyl, společný oběma skupinám, je více **zaslepenost**,
která vede k nevyhnutelnému důsledku,

jímž je žárlivost a nevděk až k pohnutkám smrti.

Pro dnešní dobu je to vzácná a drahá lekce!

Položme si otázku:

Máme otevřené oči, vidíme to, co máme vidět,
dokážeme rozpoznat ve správný okamžik pravé lidi a správné postoje?

Odpověď je, určitě, bohužel, smíšená!

Kolik to je v našem životě

proměškaných příležitostí, zmařených setkání, tvrdohlavých reakcí!

Je co oplakávat za podmínky, že toho upřímně litujeme.

Abychom mohli zachytit to, co nám Evangelium říká,
nesmíme se zastavit u samotného textu pašijí.

Musíme nahlížet na velikonoční tajemství jako na celek,
který začíná prchavým úspěchem Květné neděle,
a které se završuje konečným vítězstvím Vzkříšení.

Utrpení, které vede od jednoho k druhému,

nás učí, že úspěch či neúspěch, nejsou křesťanská slova.

S námi je tomu stejně:

zkoušky a těžkosti jimiž procházíme,

žijeme-li je s Kristem a jako On, nás povedou k Němu.

Aniž bychom lamentovali nad svými omyly a pomalostí,
vytrvale prosme Pána,

aby byl světlem našich očí, svítilnou pro naše kroky,

abychom kráčeli jistěji k oživujícímu světlu Velikonoc,
kde se nachází naše pravé štěstí.

Květná neděle, *Spasitel neměl kde přespat, R. Sarah, Síla ticha*

Když šel Pán Ježíš na Květnou neděli z Betánie do Jeruzaléma, lidé ho velkolepě a slavnostně vítali.

Mávali větvemi, prostírali pláště, provolávali Hosana.

Když oslavy skončily, Ježíš neviděl nikoho, kdo by mu nabídl nocleh nebo mu dal najíst.

A tak vyšel z města a vrátil se na noc k přátelům do Betánie.

Triumfálně vítaný Boží Syn nenašel člověka, který by mu otevřel dveře.

Jak povrchní a nestálé je naše vítání, naše láska i naše chvály, jen jako jakýsi náboženský nátěr.

Dnes se často spokojujeme s vykonáváním rituálů,

které se v našem životě nijak neprojeví,

protože je prožíváme bez usebranosti, niternosti a pravdivosti.

Obyvatelé Jeruzaléma nepochopili hloubku návštěvy Božího Syna;

lid vydaný svým vášním a politickým ambicím se projevoval demonstrativně, povrchně a hlučně.

Vydaný napospas všem světským zmatkům nedokázal

pochopit tajemství návštěvy Krále–Mesiáše, Krále přinášejícího pokoj.

Lid nevítá Krista v duši; věnuje se řvavé demonstraci síly.

Nejtěžší je milovat Ježíše v duchu a v pravdě

a přijímat ho v hloubce naší bytosti. Opravdové přijetí je tiché.

Není diplomatické, teatrální ani sentimentální.

Květná neděle, slavný vjezd do Jeruzaléma, Kodet

Ježíš přichází do Jeruzaléma ke slavení svých Velikonoc z Betfagé a z Betánie k Olivové hoře.

Odtud židé očekávali příchod a vjezd Mesiáše, že přijde s mocí a bude vládnout.

A Pán přišel skutečně jako král, jako pán.

Ale král, který osvobozuje a pán, který slouží a dává život.

Jeho slávou je pokora. Jeho mocí je láska a milosrdenství.

Jeho vládou je služba. Ale to v té chvíli nechápali ani jeho učedníci.

Je to jediné místo, kde se Ježíš označuje sám sebe jako Pán.

A také je to jediné místo, kde výslovně mluví o tom, že něco konkrétně potřebuje.

Paradoxně: oslátka, mládátka. Protože jde o naplnění Zachariášova proroctví z 9. kapitoly o příchodu pokorného krále.

A ten text Zachariášův staví do kontrastu právě to oslátka s koni a vozy a s těmi, kteří právě jako držitelé moci jedou na koních a na vozech.

Kterí uplatňují svou vládu a autoritu mocí.

Doslova se v tom proroctví píše:

Vymýtím vozy z Efraima a z Jeruzaléma koně.

Válečný luk bude vymýcen, vyhlásím národům pokoj.“

Ježíšova láska a pokora, a pokoj, který přináší, se nedá sloučit s násilím, ani pýchou, ani vládou.

Dlouho trvalo učedníkům, než to pochopili.

Až teprve ve světle Ducha svatého.

Stejně jako to trvá dlouho nám.

V té chvíli, oni jako první, přehodili své pláště před oslátka a k jejich jáсотu se přidal celý zástup.

Všichni volají Hosana.

Původně to slovo Hosana znamenalo: Ach, pomoz přece, zachraň.

Později to znamenalo také radostný jáсот.

Ta spása, o kterou lidé prosí, skutečně přichází.

Ale přichází jiným způsobem.

Způsobem, který učedníci nechápou a ostatní nepřijímají.

Boží spása a Boží království přichází v tichosti, v pokoře, v lásce, v milosrdenství, v soucitu, v oběti.

Přichází na oslátka a naplňuje se na kříži.

A teprve ten, kdo to přijme a přijme s tím i toho,

kdo takto přichází, vstupuje do království.

A skrze spojení s tímto králem je zachráněn

a otevře se mu celá věčnost,

podíl na této Boží lásce v pokoře a slitování.

Květná neděle, sv. *Bonaventura*

Dnes jsme pozváni, abychom rozjímali o kráse svého Krále. Rozjímat a spatřit ve své duši pravého Krále, jímž je Kristus, však může pouze ten, kdo mu podřídí svůj rozum, kdo upřímně a zbožně miluje Jeho dobrotu a nevýstižnou shovívavost, kdo napodobuje Jeho pokoru a dobrovolnou poníženost a učí se podle nich žít.

Dnešního dne ukázal Kristus, Král králů, svou hlubokou pokoru, kterou máme napodobovat, když si pro svůj vjezd do Jeruzaléma ne zvolil osedlaného koně (symbol války), ale prostého oslíka (symbol míru).

Dnes nám ukázal svou dobrotu, když se – ač Vládce a Pán nebeských zástupů – neváhal stát Králem a Vladařem ubohých tuláků.

O tom hovoří prorok Zachariáš:

Raduj se, síónská dcero, zaplesej dcero jeruzalémská.

Každá věrná duše, dcera Síónu a i Jeruzaléma

– to znamená dcera matky Církve -

– musí dnes vyjít vstříc Kristu nejen tělesnými kroky, ale také všemi pocity své duše,

s nadšeným srdcem a s veselím na rtech,

s olivovými ratolestmi na znamení niterné zbožnosti

a s palmovými ratolestmi, které znamenají vítězství a čest.

Vždyť náš Král, Ježíš Kristus, zvítězil svou pokorou nad pyšným nepřítelem, d'áblem, a mocí své Krve osvobodil svůj lid.

Proto dnes nepřichází s nádherou,

nýbrž jako Pokorný a chudý Spasitel,

kteřý zvěstuje národům pokoj a volá je,

aby přestaly milovat tento svět,

a obrátily svou lásku a chválu k Bohu.

Květná neděle, *Jaroslav Durych*

Jsou lidé, kteří volají po vůdci,
a jsou lidé, kteří o něm nechtějí ani slyšet.
Tato chuť není vždy stejná.
Mění se v různých příležitostech, i v různých náladách
a také představy o vůdcích časných i věčných jsou proměnlivé.
Jsou různé představy, ale i různí vůdcové.
Podle víry nejenom potřebujeme,
nýbrž i máme vůdce, za kterého máme být vděční.
Máme svého vůdce, a tím vůdcem je náš Spasitel.
Od každého vůdce se žádá, aby někam svůj lid vedl.
I náš Spasitel svůj lid někam vede.
Náš Spasitel nás nemůže vést jen tak nějak na nějaké neslavné místo.
Náš Spasitel nás vede za sebou na Golgotu.
To je na světě hlavní cesta a cíl.
Vede-li nás, je-li naším vůdcem,
uznáváme-li ho jako svého vůdce,
pak musíme jít cestou, kterou šel a jde před námi.
Pán Ježíš nás nespasil tím,
že šel na svatbu do Kány Galilejské,
ani tím, že vstupoval do domů svých přátel,
do rybářských loděk, na horu Tábor,
nýbrž tím, že šel na horu Golgotu a nesl si svůj kříž.
A řekl nám, nejen že On je cesta,
ale i to, abychom vzali svůj kříž a následovali ho.
O cestě, kterou nastoupil náš Pán víme,
že je to cesta božské modrosti.
Kříž je cíl, před kterým si stovky a tisíce lidí zakrývají oči.
Je to cíl, o kterém se raději nemluví,
ale nic naplat, je to pravý a opravdový cíl.

Květná neděle (Ježíšův slavný vjezd do Jeruzaléma)
Bernanos, Deník venkovského faráře, str.162

Náš Spasitel okusil triumf tak jako ostatního, tak jako smrti,
neopovrhoval ničím z našich radostí, odmítl jenom hřích.
Na své smrti si dal záležet, nic jí nechybí.
Kdežto jeho triumf, to je triumf pro děti—lidový obrázek s oslátkem,
se zelenými větvemi a s venkovany, kteří tleskají rukama.
Roztomilá, trochu ironická parodie císařské moci.
Náš Spasitel jako by se usmíval a říkal nám:
„Neberte tyto věci příliš vážně,
ale jsou dovolené triumfy, není zakázáno triumfovat.
Já nechci, aby třeba Jana z Arcu si myslila,
že dělá něco zlého až bude vstupovat do Orleansu
pod květinami a korouhvemi ve své krásné tunice ze zlatého sukna.
Poněvadž vám na něm tolik záleží, mé děti,
posvětil jsem i ten váš triumf,
požehnal jsem jej, tak jako jsem požehnal víno vašich vinic.“

Květná neděle (pašije), A, B, C

**Pašije jsou drama našeho vlastního života,
jsou pro nás nastavené zrcadlo.**

I dnes jsou **Petrové**, kteří se ke Kristu hlásí jen když se jim to hodí,
ale pak už ho neznají.

I dnes jsou **Jidášové**, kteří na všem vydělávají a všechny využívají.

I dnes jsou **Pilátové**, kteří si myjí ruce, chtějí zůstat neutrální,
nemít problémy, a proto dělají kompromisy a žijí polovičatě.

I dnes jsou **Herodové**,

kteří všechno pyšně zesměšňují a vším cynicky pohrdají.

I dnes jsou **Kaifášové**,

kteří se bojí, aby neztratili svou moc, vlivy a pozice.

I dnes jsou **služebníci mocných**, kteří jim pochlebují
a přitom své pány nenávidí,

svou frustraci a hněv si vybíjejí na nevinných lidech,
kopnou si, když je do koho.

I dnes jsou **zástupy lidí**, kterým je všechno jedno.

Jdou, kam vítr fouká a svou nudu zahání sháněním senzací a skandálů.

*Na druhé straně jsou **Šimonové**,*

kteří pomohou nést kříž, i když neochotně,

Veroniky, které mají soucit a nebojí se pomoci.

I dnes jsou **Janové a Marie**, kteří jsou vždycky tam, kde je to potřeba;
nejsou jen tam, kde se Kristu volá Hosana,
ale i pod křížem, na kterém Ježíš umírá.

Zamysleme se dnes nejen nad tím, jestli nejsme tak trochu
Petrem, Herodem, Pilátem, Jidášem.

Srovnajme sami sebe s **Ježíšem.**

Nejde jen o to, jestli jsme někdy někomu neublížili,

ale také o to, jak prožíváme vlastní utrpení;

s vírou, důvěrou a láskou jako Ježíš nebo bez těchto ctností?

Ke zpytování svědomí patří zkoumat nejen zlo,

kteří jsme udělali nebo dobro, které jsme neudělali,

ale také jak jsme se stavěli ke zlu, které nám někdo činil.

Květná neděle, pašije, cyklus A, Pilát, BYROKRACIE
„Já na něm žádnou vinu nenalézám.“ Pilát si umyl ruce.
Pane, at' nežiji ve lži a polopravdách vůči druhým a sobě.

Pilát je byrokrat připoutaný k psacímu stolu.

Svým chováním se snaží zalíbit všem,

aby si nikoho proti sobě zbytečně nepopudil

– ani nedůvěřivý Řím, ani Židy planoucí nenávistí ani nevypočitatelný dav.

Kdyby Pilát přistoupil na otevřený a upřímný dialog s Ježíšem, tak by možná poprvé v životě pocítil, že mluví jako člověk s člověkem; s někým, kdo mu nepochlebuje, kdo ho nestraší, ani ho neodmítá, ale hovoří s ním volně a svobodně.

Pocítil by při rozhovoru s Ježíšem osvobození od lidských ohledů vůči císaři a veleradě.

Osobní, otevřený a upřímný rozhovor nám umožní (tak jako by umožnil Pilátovi),

osvobodit se od absurdity vlastního strachu, od pocitu ohrožení, vnitřního hněvu, nenávisti a zlých vášní, které z nás dělají vězně vlastního já.

Ze všeho, do čeho se zaplétáme, existuje jediné východisko: hovořit s Ježíšem jako člověk s Člověkem.

Má vlastní osoba, osoba Ježíše i osoba bližního se musí projevit jako důležitější než kariéra, peníze, zákon, lidské uznání nebo strach o sebe.

Upřímný rozhovor s Ježíšem se stane zdrojem našeho pravdivého lidství.

Ptejme se sami sebe, kde se v nás ukrývá Pilát bránící naší svobodě.

Jak vypadají naše strachy, fasády, převleky a masky, které si nasazujeme?

Ve kterých konkrétních případech se projevují všechny naše polopravdy, chuť opominout, nebo dokonce smést toho druhého, jen abychom si zachovali předstíranou image nebo vlastní důležitost, dobré mínění druhých o své úctyhodnosti, slávě a uznání.

Prosme, abychom našli odvahu odhalovat naše polopravdy a lži, které způsobují, že se někdy dovoláváme i toho nejsvětějšího, jen abychom zamezili přiznání vlastní slabosti.

C. M. Martini, Vydán lidem do rukou

Květná neděle, pašije, cyklus B, Petr, KOMPROMISY
„Neznám toho člověka.“ Petr šel zpovzdálí.
Pane, ať poznám Tebe a skrze Tebe sebe sama,
ať nežiji sám ze sebe, ale z Tebe.

Petr šel zpovzdálí, když byl Ježíš zatčen a odveden do veleknězova domu. Petr je ve vlastní identitě dezorientován. Sám už neví, kým je, co by měl dělat a jaký je jeho úkol v Božím království. Neví však ani to, kým je Ježíš, kterého Bůh opouští. Přes všechnen vnitřní chaos, přes strach v Petrově srdci, přes pohoršení slabostí Boha, který Ježíše opouští; Petr dál miluje svého Mistra, a proto jde za ním zpovzdálí. Jít za Ježíšem zpovzdálí znamená pro Petra určitý kompromis. Znovu by se mu mohlo na okamžik zdát, že našel dobré východisko ze svízelné situace. Jeho chyba však spočívala v tom, že všechno sledoval jen zpovzdálí, a tedy vnějškově a povrchně. Petra zajímala jen vnější fakta. Je zvědavý, co se s Ježíšem stane, zda bude odsouzen k smrti nebo propuštěn. Mohli bychom říci, že Petr je křesťanský divák. Jak to dopadne? Projeví se Ježíš před veleradou jako Mesiáš a přinutí je k uznání svého božského původu? Přesvědčí je nějakým neobyčejným zázrakem? Dokud se všechno nevysvětlí, je třeba držet se zpovzdálí. Být s Ním, ale zároveň si zachovat bezpečný odstup. Jak už to však v životě chodí, „naprostou náhodou“ se dostává Petr do středu dění kolem Ježíše. Petr se dostává do tlaku událostí, kdy se nemůže vyhnout jednoznačné výpovědi pro nebo proti. Kompromis je na tomto místě nejen nedostačující, ale přímo nemožný. Petr říká: „Neznám toho člověka.“ V těchto slovech se skrývá bolestná pravda o Petrovi. Ačkoli těmito slovy zapřel Mistra, vyslovil v nich paradoxně i skutečnost zakoušenou v hloubi svého srdce.

Petr opravdu toho člověka Ježíše ještě pořádně neznal.
Petr si už nevěděl rady, co by pro Ježíše měl a mohl udělat.
Sliboval mu, že s ním půjde na smrt a Ježíš nechtěl.
V Getsemanské zahradě ho bránil mečem a Ježíš ho káral.
Petrovo zapření je znamením jeho paniky, vnitřního nepořádku a zmatku.
Sledování zpovzdálí, nedostatek vnitřní účasti, přijímání kompromisů
– to jsou postoje, které přinášejí každému čas od času
hořké plody vnitřního zmatku a ztráty vlastní identity.
Snad pocítujeme nejednou v sobě
vnitřní výzvu k větší evangelní rozhodnosti a opravdovosti,
ale brání nám strach o sebe, o vlastní názory, i strach z reakcí druhých.
Proto volíme i my cestu nevyčnívání, přizpůsobení se ostatním,
neprovokování, volíme sledování zpovzdálí.
Často máme strach rozejít se s určitými nedobrymi návyky,
které obecně vládou v našem prostředí.
Čím jsou častější, tím je to těžší.
Naše kompromisy nás vedou ke hře na obě strany.
Místo aby se nám kritické situace stávaly výzvou k růstu důvěry,
stávají se příčinou našich obranných reakcí.
Unikáme do smutku, deprese, agrese, konzumu atd.
Naše svědectví křesťanského života nemůže vycházet z rozhodnutí vůle,
ale především z vnitřní zkušenosti Boží lásky.
Petrova chyba spočívala v tom,
že přikládal větší důležitost vlastní lásce k Ježíši než Ježíšově lásce k ně-
mu.
Teprve tehdy, když Petr přikládal větší váhu Ježíšově lásce než své,
tak mohl pro Ježíše zemřít.
Petr poznal sebe nejen jako zatvrzelého člověka,
který musí mít vždycky pravdu,
ale i jako nemilovaného chlapce,
který neustále vyžaduje sebepotvrzení, uznání a lásku.
Proto také chtěl manipulovat Ježíšem a ostatními.

C. M. Martini, Vydán lidem do rukou

Květná neděle, pašije, cyklus C, Herodes, KOMEDIANSTVÍ
Herodes se Ježíšovi vysmál a poslal ho k Pilátovi.
Pane, zachraň mě přede mnou samotným, at' nejsem světák.

Král **Herodes** si přál vidět Ježíše, protože doufal, že uvidí nějaký zázrak. Přijal tedy Ježíše slavnostně a dal mu mnoho otázek. Herodova posedlá touha spatřit zázrak prozrazovala jeho smrtelnou nudu. Zázrak byl pro Heroda pouze mimořádným kouskem, který by ho mohl na několik okamžiků rozptýlit.

„Jediným zlem, jediným hříchem a jedinou prohrou, kterou světáci uznávají, je nuda.

Jsou schopni pohnout nebem i zemí, jen aby jí unikli.“ (Bruckerberger)

V době svého utrpení hovořil Ježíš s Jidášem, s chrámovou stráží, s členy velerady, s Pilátem, i se zločincem, který byl ukřižován s ním.

Pouze s Herodem si neměl, co říci.

Takzvaným lidem světa nemá Ježíš, co říci.

Nemůže s nimi najít společnou řeč.

U Heroda narazil Ježíš na nejhorší druh zla:

cynismus spojený s pýchou a pohrdáním.

Touha po moci udržovaná zločinem soupeřila u Heroda s bezuzdnou smyslností.

Když si Herodes nedokázal vynutit na Ježíšovi zázrak

a ani jediné slovo, vysmál se mu.

Právě u Heroda měl Ježíš zdánlivě největší šanci uniknout odsuzujícímu výroku.

Kdyby přistoupil na to, že se stane Herodovým šaškem,

privilegovaným divotvůrcem, všichni dvořané by vystoupili na jeho obranu.

Lidé světa si nejsou schopni položit otázku, zda je někdo vinen nebo není, avšak ten, kdo je baví, je pro ně nedotknutelný, a nikdy ho neopustí.

Dokonce i přísní farizeové by museli couvnout, pokud by Ježíš souhlasil a přijal roli komedianta.

Výsměch, ponižování, cynické zacházení s bližními

bývá obvykle obranným mechanismem,

kteří člověku pomáhá potvrdit si svou mravní povýšenost nad ostatními

a současně ospravedlňuje vlastní nemorální jednání.

Ježíšovo mlčení nevyjadřuje pohrdání Herodem a jeho lidmi a snahu ponížít je, ale symbolizuje konečné a nejmocnější napomenutí.

Zesměšněný a zneuctěný Ježíš nám před Herodem zjevil pokornou Boží tvář.

C. M. Martini, Vydán lidem do rukou

Květná neděle nebo Velký pátek (pašije)

P. Jozef Augustyn

Ukřižování dvou zločinců spolu s Ježíšem

nás vede k myšlence o dvou družích kříže v našem životě.

Jeden z nich je zasloužený, protože představuje plody našich hříchů.

V něm pouze neseme opodstatněný trest za své činy.

Toto utrpení však nelze pokládat za Kříž s velkým K,

kteřý by přímo vyjadřoval Boží vůli.

Bůh si lidské utrpení nepřaje.

Ve věčnosti, která bude znamenat dokonalost, nebude utrpení ani kříž. Trpíme-li kvůli vlastním hříchům,

zve nás Bůh k vnitřnímu obrácení a odstranění tohoto utrpení.

Hřích pouze slibuje štěstí, ale ve skutečnosti plodí jen utrpení a smrt.

Utrpení samo v sobě neobsahuje spásnou moc, ale pouze ničí a zabíjí.

Jedině utrpení ve spojení s trpícím Ježíšem

má pro nás očišťující spásnou moc.

Boží milost proměňuje utrpení v nástroj

a místo dokonalejšího sjednocení se s Bohem.

Trpíme-li, měli bychom zkoumat a rozlišovat své svědomí:

Jaká je spojitost utrpení

s mým způsobem myšlení, jednání, postojů a návyků.

Dokud v nás existují nerozlišené postoje pýchy,

komplexy méněcennosti, nezvládnuté strachy,

určitá životní lehkomyšlnost, uraženost a sebelítost

vzhledem k bližním a postoj vzdoru proti Bohu,

zůstanou uvedené postoje zdrojem našeho neustálého utrpení.

V této situaci bychom měli prožívat své utrpení jako lotr po pravici:

uznat je jako ovoce svých hříšných postojů a upřímně si přiznat:

dostáváme zaslouženou odměnu.

Není třeba si své utrpení okamžitě posvěcovat
a dělat z něj hned kříž,
který nám Bůh bezprostředně posílá,
spíše bychom je měli pokládat za Boží výzvu k obrácení.
Existuje však také utrpení,
které je naprosto nezávislé na našich rozhodnutích nebo našem jednání.
Je to utrpení, které je podobně jako u Ježíše, Bohem dopuštěno.
Ježíš trpí, ačkoli sám nikdy neučinil nic zlého.
Takové utrpení je pak skutečně našim křížem podobným Ježíšovu kříži.
Zmíněný druh utrpení a kříže nejen vybízí k obrácení,
ale zve především ke sjednocení se s Pánem v následování jeho kříže.
Nastávají situace,
v níž se zmíněné dva kříže nedají od sebe jednoznačně oddělit,
protože se prolínají.
Utrpení, které je v první řadě důsledkem hříchu,
se může časem stát skutečným křížem,
který nelze sejmout ani tehdy,
jestliže se radikálně vnitřně obrátíme.
Avšak každé utrpení, a tedy i to,
které je důsledkem našich hříchů,
získá nakonec spásnou moc,
jestliže je spojeno s Ježíšovým utrpením.

Nikdo nedospěje k božské výsosti
nebo k mimořádné svatosti,
neprojde-li nejdříve lidskou hořkostí.
Čím výše se vystupuje
bez průchodu člověčenstvím Syna člověka,
tím hlouběji se později padne.
Ježíšovo člověčenství je cestou,

Ježíšovo utrpení je branou,
kterou musí projít,
kdo chce dosáhnout cíle.

Květná neděle nebo Velký pátek

Všichni musíme trpět.

Někdo se staví k utrpení jako lotr po pravici,
někdo jako lotr po levici. Oba trpí stejně.

Přesto jeden ví, že jeho utrpení má spravedlivé příčiny
a přijímá utrpení jako nápravu svých vlastních chyb.

Naopak ten druhý člověk křičí, kleje a rouhá se.

Existují dva druhy utrpení. Trpět s láskou a trpět bez lásky.

Kdybychom Boha milovali, byli bychom šťastni,
že můžeme trpět z lásky k tomu, který chtěl trpět za nás.

Je nutné v lásce trpět a v utrpení milovat. V tom tkví radost.

První krok křížové cesty je namáhavý.

Avšak naším největším křížem je strach z křížů.

Když s odvahou neseme kříž, pak kříž nese nás.

Čím více lidé utíkají před křížem,

tím víc je kříž pronásleduje a drtí svou tíhou.

Kdo jde kříži vstříc, jde opačným směrem než kříže života.

Snad se s nimi potká, ale bude šťastný.

Kříže jej sjednocují s naším Pánem.

Kříže jsou jako mosty, které umožňují přejít vodu.

Kříž je jediný žebřík, po kterém stoupáme do nebe.

Dobře se umírá, když se žilo na kříži.

Utrpení je poklad v hodině smrti.

Kdybychom mohli v nebi prožít třeba jen jeden týden,

pochopili bychom hodnotu každé chvíle utrpení.

Žádný kříž by pro nás nebyl dost těžký

a žádná zkouška dostatečně hořká.

Svatý Jan Maria Vianney
patron kněží

Pondělí svatého týdne (Jidáš a Marie, sestra Lazarova)

**Marie, sestra Lazarova a Jidáš,
dva lidé stojící v naprostém protikladu,
muž pevně svírající pokladnici**

a žena, která vylévá nádobku drahocenného oleje,

na jedné straně oddanost v podobě velkodušného svobodného darování
a na druhé straně hrabivá hamižnost.

Marie z Betánie jako jediná důstojně a zavčas
oslavila blížící se Ježíšův pohřeb.

O Velkém pátku už k tomu nebyl čas vzhledem k sobotnímu klidu,
v neděli ráno už bylo pozdě.

Ježíšova hodina přichází.

Ježíš věděl, co pro něho nastává, učedníci ještě nic nechápou,
ale velkodušná Marie z Betánie vycítila jemným ženským instinktem,
co visí ve vzduchu. Marie neváhala a neskrblila.

Dávala bez míry všechno, co měla, sebe samu.

Velkorysost patřila k jejímu životu stejně,

co se týká drahocenného oleje,

ale také času stráveného u Ježíšových nohou a naslouchání svému Pánu.

O žádném jiném člověku, než o Marii z Betánie neříká Ježíš,
že na něm vykonal dobrý skutek.

Celý dům se naplnil vůní toho oleje (masti).,

kdo z této vůně lásky nic necítí, nepochopí z evangelia vůbec nic,
i kdyby ho četl tisíckrát.

Umírající Kristus na kříži k Marii,

Lazarově sestře neříká už ani jedno slovo. Nebylo třeba.

Pohřební mast byla ještě přítomná

a pomáhala překonat nejtemnější chvíli dějin světa.

Úterý svatého týdne (Petr a Jidáš)

Jidáš a Petr. Oba mají pocit viny.

Jidáš má nezdravý pocit viny. Petr má zdravý pocit viny.

Nezdravý pocit viny můžeme přirovnat k prožitku žáka,

který se provinil proti svému učiteli,

kterým se necítí milován a kterého nemiluje.

Prvním pocitem toho žáka bude strach o sebe.

Učitel bude v roli soudce a žák v roli obžalovaného.

Oba se octnou na půdě zákona.

Žák se bude odvolávat na práva žáka a učitel na svá práva učitele.

Zdravý pocit viny a opravdovou lítost

můžeme přirovnat k prožitku dítěte,

které se provinilo vůči matce,

kterou se cítí milováno a kterou miluje.

Prvním pocitem dítěte nebude strach o sebe,

ale bolest kvůli zranění matčiny lásky.

Matka ani dítě se nedovolávají svých práv,

ale na vzájemné pouto lásky, které je spojuje.

Jozef Augustyn

Středa svatého týdne (zrada a sebevražda Jidášova)

Je velký rozdíl mezi mučedníkem a sebevrahem.

Mučedník je člověk,

kterému záleží na něčem mimo něj tolik,

že nedbá o svůj život,

zatímco sebevrah je člověk,

kterému záleží na čemkoli mimo něj tak málo,

že už s tím nechce mít nic společného.

Mučedník tedy chce, aby něco začalo jako Ježíš.

Sebevrah chce, aby všechno skončilo jako Jidáš.
Je pravda, že nejsme všichni povoláni jako křesťané k mučednictví krve,
ale určitě jsme povoláni k tomu být stateční,
být opření o důvěru v Boha, a tak chtít, aby všechno začalo.

Chesterton, Ortodoxie

Středa svatého týdne, Jidáš, Škaredá středa Martini, Vydán lidem do rukou, Sarah, Den se již nachýlil

**Jidáš je člověk, který v sobě spojuje
malichernost a stesk po velikášství.**

Malichernost se projevuje v souvislosti s penězi.

V pondělí četla církev evangelium o tom,
jak Marie z Betánie vylila drahocenný olej na Ježíšovi nohy
a Jidáš to komentoval,

že se ten olej měl prodat za tři sta denárů a dát chudým.

Za takových tragických okolností se zdá přímo banální uvažovat o výdělku,

avšak je-li někdo malicherný,

projevuje se tato banalita i v nejdramatičtějších situacích.

Ve skutečnosti Jidášovi nešlo o chudé, protože byl zloděj.

Jidáš také trpí steskem po velikosti: jeho smrt je v jistém smyslu velká,
chce být tragédií, která má být prožívána sama o sobě, a to přede všemi.

Pravděpodobně je Jidáš z Ježíše zklamaný.

Nemůžeme se domnívat, že Ježíš na začátku vybíral tak špatně,
že by si nevšiml, že tento člověk o něj nemá žádný zájem.

Pravděpodobně byl dychtivým, nadšeným a snažícím se apoštolem,
ale po krátké době byl zklamán Bohem:

proč se Bůh projevuje takto, proč nezasáhne,

proč jde tento Mistr od slabosti k slabosti?

To je nepřijatelné, Bůh s ním není!

Je zklamaný z toho, jak se Bůh ukazuje v Ježíši

a jak Ježíš ukazuje Hospodinovu moc,

ve kterou on doufal jako v moc politického a morálního obrození národa.

Ježíš není ten vůdce, na kterého jsme čekali, a když jím není,

stojí za to alespoň následovat můj sen velikášství tím,

že se postavím proti němu.

Nicméně Jidáš myslí na něco velkého;
nevzdálí se jako ostatní průměrní, kteří jsou zklamáni a konec;
Jidáš je uražený a podrážděný.
Škodí-li Ježíš lidu, zabrání mu v tom;
a má-li padnout, bude lepší, stane-li se tak, co nejdřív.

Jidáš zažívá pocit zklamání a je přitahován vidinou odplaty i hněvu.
Říká: „Zradil jsem nevinnou krev“ to znamená, že pravdu znal,
ale nechal se strhnout politickou nerozvážností,
vlastní zlostí, trpkostí a malicherností vlastní vášně.
Všimněme si, že se Ježíš chová k Jidášovi
jako ke kterémukoli jinému svobodnému člověku.
Napomíná ho, mluví k němu jasně, snaží se ho vyburcovat;
ničemu však nebrání, vydává se Jidášovi, nechává ho dělat, co chce.
Dokonce usnadňuje Jidášův úkol. Dává svolení, aby se odhodlal.
Jako by Ježíš jazykem svobody řekl: udělej to, co ti připadá správné,
běž až do důsledků ve své vizi Boha i věcí,
jednej svobodně a uvidíš, co z toho vzejde.
Ježíš se uchýlil na Olivovou horu, tedy na místo, které Jidáš znal.
Tím se snadno nechal chytit.
Zdá se, že se Ježíš oddává svému osudu,
vydává se a na Jidášův polibek odpovídá záhadnou větou.
„Příteli, konej svůj úkol! V řečtině je to: „Příteli, to je to, proč jsi tady!
Nejedná se o opravdové vybídnutí,
Ježíš chce v podstatě těmito slovy poukázat na Jidáše samotného:
podívej se, kdo jsi a co děláš!

Vykonej to, jestli chceš, ale pozor na to, jakou pověst ti přinese to, co děláš!

Bůh dává v Kristu člověku svobodu proti sobě samému
a za tuto pochybenou svobodu nabídne sám sebe.

Petr na rozdíl od Jidáše pochopil, že Bůh tu byl pro něj.

Kdo je Jidáš?

Jsem to já, my všichni, pokaždé když si ve svém zklamání
a roztrpčení vytvářím falešnou představu Boha i sebe sama,
místo toho abych nechal vyplout na povrch mylné předpoklady svého zklamání.
Abych to nemusel uznat, upnu se k nějaké vidině odplaty, zlomyslnosti

a skončím kdovíkdě.

Kdo je Ježíš přede mnou? Jsou to všichni mí bratři a sestry, kteří jsou obětí mého nesprávného užívání svobody.

V nás, kolem nás i vedle nás pokračuje tato dramatická hra na Ježíše a Jidáše. Je to základní nepochopení člověka, který se nechce dívat do sebe sama,

a proto se vrhá na ostatní.

Prosme za katolické kněze, kteří líbají Ježíše Jidášovým polibkem, aby se obrátili a činili pokání. Kéž by všichni Jidáši byli zachráněni pláčem Šimona Petra a polibky Marie Magdalské.

SVATÝ TÝDEN Úterý, středa ZRÁDCE JIDÁŠ

Dnešnímu dni se říká „škaredá středa“. Je to den, kdy Jidáš zradil Krista. Abychom Jidášovu zradu odčinili, je každou středu dobrovolný půst.

V posledních desetiletích se objevují nové myšlenky ohledně Jidáše. Podle moderních teologů Jidáš mezi tím než provedl skutek sebevraždy a než zemřel, litoval svého hříchu. Lidově řečeno: když se oběsil a padal z větve dolů, v poslední vteřině svého života všeho litoval a tak byl zachráněn. Jidáš je tak Ježíšovým nekonečným milosrdenstvím zachráněn. A katolická církev to nepochopila. Jenže, rehabilitaci Jidáše chybí důkazy.

Tato myšlenka je nová, cizí není v Písmu svatém ani u církevních otců. Teoreticky to možné je, ale nikdo v celých dějinách církve takto neuvažoval. Myšlenka nezapadá do kontextu. Proto není možné považovat Jidáše za vzor a za světce. A proto je velmi znepokojující, když má někdo ve svém pokoji obraz Jidáše.

O zradě Jidášově se dovídáme z mnoha míst všech evangelií. Jan říká: „jeden z vás je ďábel“ jinde ... „syn zatracení (záhuby)“. A evangelista Matouš: „běda tomu, jímž bude Syn člověka zrazen, pro toho by bylo lépe, kdyby se nenarodil“. Církevní otcové o něm mluví jako o zavrženém.

Naše policie si všímá toho, že roste počet vražd a sebevražd zároveň. Stává se čím dál častěji, že někdo zabije jednoho člověka nebo víc lidí, a potom zbraň namíří proti sobě. Jedná se o projev lítosti? Určitě nejedná. Jde spíše o strach z následků hrozného činu.

Buďme podezřívaví vůči těm, kteří obhajují Jidáše.

Zítřa mohou obhajovat Jidášova pána, přesně toho,
který vstoupil do jeho duše poté, co na Zelený čtvrtek přijal Sv. přijímání.

„Jidáš byl vůči Kristově lásce nevděčný.

*Přijal namočenou skývu [Svaté přijímání] špatným způsobem,
protože si myslel, že Kristus mu namočenou skývu
podal z nenávisti a opovržení, aby jeho zločin odhalil apoštolům.
Proto Jidáš, který se tehdy vyňal z povolání Kristova apoštola
a z kolegia apoštolů, přešel k Satanovi a Židům jako zběh a apostata.“*

(Jn. 13:27, á Lapide, ibid., sv. 16, str. 532)

„Dábel do něj vstoupil ze tří důvodů:

*za první, kvůli Jidášově nevděku, protože když vůči němu Kristus konal
všechny oficiální činy lásky a Jidáš nebyl pohnut, byl ponechán, aby jej
d'ábel zcela posedl.*

*Za druhé, proto, že d'ábel již věděl z předešlých slov Pána a ze znamení, že
je Jidáš zatvrzelý ve zlu a opuštěný Pánem.*

*Za třetí, proto, že Jidáš sám si uvědomoval, že již byl všem odhalen a je
izolován od učedníků a od Mistra, a tudíž byl utvrzen ve zlu a v zoufalství a
zřetelně dal své srdce d'áblu.*

Zelený čtvrtek **(tajemství mše svaté vysvětlitelné i pro děti)**

Když při mši svaté ve chvíli proměňování zavřete oči, máte před sebou přesně to, co by měla Panna Maria před očima u paty kříže, kdyby zavřela oči.

Když při pozdvihování zavřete oči, máte před nimi tutéž jedinečnou krvavou skutečnost, obětovanou jednou provždy. *(Neříkám tím, že máte zavírat oči.)* Tato skutečnost se neopakuje, opakuje se jen obřad, vnější obal, ve kterém je tato skutečnost zpřítomněna.

Jenom když Panna Maria otevřela oči, viděla krvavou oběť v její nahotě, zatímco my máme před očima krvavou oběť zahalenou v něžnosti proměněného chleba a vína.

Je zde nekrvavá přítomnost jediné Kristovy krvavé oběti, bez níž nikdo nebude spasen.

Celé drama krvavého kříže a vykoupení světa je přeneseno do nevýslovného ticha, něhy a pokoje nekrvavé oběti mše svaté. Božský život se zahaluje něhou a laskavostí, aby se nás přišel dotknout, aniž by nás omráčil, aniž by rozrušil křehkost světa.

Panna Maria stojí přítomná před výkupnou obětí krvavého kříže. Tento krvavý kříž, ve kterém se prolíná prosba i odpověď, zastíní Pannu Marii.

Takto je vzata do činu Kristova vykoupení přímo ve chvíli,

kdy je završován, je jím zasažena a celý jej uchovává ve svém srdci. Nikdo se nikdy nedostal tak hluboko v Kristově vykoupení jako Panna Maria.

Journet

Zelený čtvrtek (Poslední večeře Ježíše s učedníky)

„Bylo před velikonočními svátky.“

Židovský svátek Pascha je svátek osvobození z nadvlády zla, z otroctví Egypta k svobodnému životu.

Celá událost utrpení a vzkříšení se tedy musí číst podle tohoto klíče Paschy. Je to Ježíš, který nás nese s sebou k plné svobodě tím, překonává útlak a otroctví.

Dnešní evangelium říká, že Ježíš znal tři skutečnosti:

1. Ježíš znal svůj osud

(že přišla jeho hodina, kdy měl přejít z tohoto světa k Otci)

2. Ježíš znal svou moc a odpovědnost

(že mu dal Otec všechno do rukou)

3. Ježíš znal původ i konec svého putování

(že vyšel od Boha a vrací se k Bohu)

Ježíš má jasné a plné poznání toho, k čemu dojde. Je zcela Pánem událostí. Ježíš svým způsobem není zatčen, vyšetřován a souzen, nýbrž On zatýká, vyšetřuje a soudí. Není to Ježíš, kdo je zabit, nýbrž On umírá tím, že dobrovolně a svobodně dává život, aby si jej znovu vzal. Motivací k tomu je Ježíšova bezvýhradná láska, která jde až do krajnosti. Ježíš jde vstříc smrti s plným synovským i královským vědomím; a dělá to z lásky k nám tím, že čelí pro nás protivenstvím a projevům nepřátelství.

Dnešní evangelium je vhodné vidět v těchto kontextech:

Ježíš je dobrý pastýř, který dává za ovce svůj život. Vydává se do míst, kde číhají smečky vlků. Ježíš je ten, kdo za své přátele dává svůj život. Jedná podle vlastních slov: „Nikdo nemá větší lásku než

ten, kdo za své přátele položí svůj život.“ Ježíš ukazuje, že je nutné vyjít ze sebe a dát svůj život přesně podle svých slov: „pšeničné zrno musí odumřít, aby vydalo užitek“, „kdo nenávidí svůj život na tomto světě, uchová si ho pro život věčný, kdo ztratí svůj život, nalezne ho.“ Ježíš dává svůj život jako chléb pro svět. Ježíš umírá za všechny podle prorockých slov Kaifášových. (Martini, Dramata víry)

Zelený čtvrtek (Poslední večeře Ježíše s učedníky)

Jednoho památného čtvrtečního večera na jaře okolo roku 30 v Jeruzalémě v horní místnosti vyzdobené a připravené, když končila Poslední večeře a když učedníci okolo Mistra už neměli, co říci, tehdy Ježíš promluvil sám s mocí a autoritou a ustanovil, co kdysi slíbil. Svým vnějším vzhledem a způsobem nám mše svatá připomíná okolnosti, ve kterých Náš Pán Ježíš Kristus ustanovil **oběť**, kterou chtěl zanechat své církvi s posláním ji **znovu opakovat, a tak zpřítomňovat**. Tuto oběť Náš Pán ustanovil při příležitosti jedné hostiny – Poslední večeře, proto při mši svaté naše oči vidí na oltáři chléb a víno stejně jak tomu bylo na stole ve večeřadle. Kněz před námi vyslovuje slova a koná gesta, která Ježíš vyslovil a konal nad chlebem a vínem před očima svých apoštolů. Tento večer během večeře byla tedy opravdová oběť. Ježíš se vydal Bohu svému Otci pod způsoby chleba a vína a aniž by vytrpěl smrt, dal své tělo a svou krev - to samé tělo a tu stejnou krev, které měl později dát na kříži pod zjevným způsobem tam přítomným. A přitom vytrpěl svou krutou smrt.

Evangelium nám zdůrazňuje, že to bylo při Poslední večeři, kdy začalo to, co už dlouho Náš Pán nazýval „**moje hodina**“ - to znamená vrcholný moment jeho poslání – jeho výkupná oběť. Vyprávění začíná takto: „Ježíš věděl, že přišla jeho hodina.“ (Jan, 13,1)

Tato hodina netrvala 60 minut, ale pokračovala bez přeru-

šení po celé utrpení až do smrti Kristovy druhý den na kříži. Pouze tehdy, jak nám říká evangelium, Ježíš řekl: „Dokonáno jest.“ To lze přeložit: Co jsem měl udělat je hotové, má hodina je završena.

Ježíš uzavřel do snadno obnovitelného obřadu s proměněným chlebem a vínem, do obřadu, který ustanovil při Poslední večeři, celou skutečnost oběti kříže samu o sobě neobnovitelnou.

Každá mše, když znovu koná Poslední večeři, nám dává účast na spásné síle smrti Božího Syna, Našeho Spasitele.

Katolická církev nás učí, co se týká mše svaté, dva body, které máme uchovat jako podstatné pro naši víru:

1. Mše svatá je opravdová oběť.

2. Mše svatá je totožná s jedinou obětí Krista na Kalvárii.

Otázka zní: Jak je mše svatá, které se dnes účastním pouze jedna a táž oběť jako smrt Ježíše na kříži, která se odehrála přibližně před 2000 roky v Jeruzalémě?

Odpověď zní: Aby byla jednota a totožnost mezi obětí mše a obětí na Kalvárii je třeba, aby činnost kněze nám zpřítomnila tu minulou událost, kterou byla smrt Krista na kříži. Je to tedy problém, který se týká času a pojetí času, stejně jako tajemství skutečné přítomnosti se týká místa a pojetí místa.

Bůh existuje mimo čas, žije ve věčné chvíli, jediné bez začátku a konce, vždy přítomný. To je následek Boží přesažnosti, která Boha staví nad všechny limity, nad všechny nedokonalosti a omezení. Tady máme to, co se děje při každé mši svaté zázračným a nepostižitelným způsobem. Ona minulá chvíle, kdy Ježíš zemřel je nám zpřítomněna ve chvíli, kdy slavíme eucharistii. Z moci, kterou jemu samotnému přináší kněžské svěcení, kněz obnovuje skutek – dvojí proměnění – který nám dává účastnit se chvíle, kdy Ježíš umírá na Kalvárii.

Mše neopakuje Kristovu smrt ani oběť. Ježíš vytrpěl smrt jen jednou a svou oběť přinesl jen jedenkrát. Naproti tomu

mše svatá obnovuje skutek – dvojí proměnění – který nás na chvíli činí přítomnými v Kristově smrti na kříži, která se odehrála kdysi. Proto spása, kterou nám získala Ježíšova smrt, nepřichází k nám ve vzdálené události přes několik staletí. Jsme to v té chvíli my, i když to není vidět, kdo se připojujeme k utrpení Našeho Pána v jeho živé a činné skutečnosti.

Když se účastníme mše, nepřipojujeme se k jakékoli chvíli v jakémkoli období Ježíšova života, ale právě k době jeho oběti, kterou nazval „moje hodina“.

Takto slova proměňování, která kněz pronese nad chlebem a vínem mají dvojí účinek:

1. působí přepodstatnění (transsubstanciaci)
2. sjednocuje naši dnešní chvíli, při které se účastníme mše svaté, s tou dějinnou chvílí, která viděla umírat Našeho Pána.

Tyto dva účinky způsobené proměňovacími slovy představují dva zázraky – dvojí porušení zákonů času a prostoru, ale dosahují dvojí přítomnosti:

tu skrze kterou je přítomný sám Ježíš pod proměněnými způsoby, a tu skrze kterou se stáváme současníky Ježíšovy smrti na Kalvárii.

Závěrečné poučení a napomenutí:

Zvykněme si stále znovu vracet se k těmto pravdám naší víry, neboť mše svatá nám nenabízí nic zvláštního k vidění, je to záležitost pouze víry měřené důvěrou v Boží všemohoucnost.

Otec Jeroným
mnich ze Sept Fons

Zelený čtvrtek

Sledujme, jaký byl hlavní motiv vtělení Slova: očistit svět a učinit svou přítomnost trvalou dvěma způsoby: v Eucharistii a v kněžství. Kněží nemají zachovávat Eucharistii pouze božskou mocí, kterou jim Bůh udělil, když pronášejí slova proměňování. Oni dokonalým přetvořením v Krista mají být nejen ciboriem, které obsahuje Krista, ale druhým Kristem. Mají být totéž jeho Tělem, Jeho krví v síle tohoto přetvoření. *Toto je moje tělo...moje tělo, je Kristovo tělo...*

Jaké věci vykonala Boží láska: stvoření, vykoupení, milovanou Církev se všemi svátostmi a zdroji její lásky k hříšníkům, aby byli spaseni. Ale největší věc je Církev s kněžími, druhými „Ježiši Kristy“ na zemi, aby obnovili duše, biskupové a kněží přetvoření v Krista, v sobě zvětčují Boží přítomnost na zemi, jak se to děje v Eucharistii.

Když Pán Ježíš řekl při Poslední večeři: Toto je moje Tělo, toto je moje krev, měl na mysli prodloužení tohoto Těla a této krve v kněžích, aby se i oni stali v tomto smyslu živoucí Eucharistií s totožným cílem: žít obětování ve prospěch světa. V jeho duši byl přítomen záměr, aby se i oni ztratili jako svátostné způsoby a aby byli přetvořeni v Něho pro spásu duší. Touhou Otce, nadějí Krista je v nich vidět druhého Ježíše. Chtějí, aby byli Ježíšem dokonalým. Jak? Tím, že ho napodobují, a přetvářejí vnitřně i zevně, skrze ctnosti a svou lásku k Němu. Poslání kněze nekončí u oltáře, naopak zde začíná, protože se zde rodí kněz pro kněžství, zde začíná dokonalá jednota s věčným Veleknězem, která má růst každý den, každou hodinu, skrze lásku a bolest k dokonalému přetvoření v Krista.

Biskupové, faráři, kaplani a všichni, kteří udělují duším božské věci, mají povinnost být svatými, protože představují Krista.

Kněžství má Božský původ a Božský cíl.
Každý kněz od věčnosti počatý Otcem se účastní
věčného plození spojeného se Slovem.
Život kněze nepovstal z ničeho; má svůj duchovní a božský původ,
nese v sobě nebeský zárodek, je předmětem působení Trojice.
Má v sobě něco nekonečného,
co pramení z Otce a jeho plodnosti sdělované knězi, aby Mu dal duše.
Proto je povolání kněze tak vznešené, tak svaté, tak nadlidské.

ct. Conchita Armita, Pán Ježíš o svých kněžích

Zelený čtvrtek (Poslední večeře Ježíše s učedníky)

Lidé, kteří mají určitý společný zájem, se spontánně spojují.
(Tyto zájmy jdou častokrát proti zájmům jiných skupin.) Ve mši
svaté nás nespojuje soukromý zájem té či oné skupiny, spojuje
nás zájem, který o nás má Bůh. Tomuto Božímu zájmu svěruje-
me všechny naše zájmy. Díky tomu, že stojíme před Pánem a při
Pánu, se také naučíme stát jeden při druhém.

Benedikt XVI.

Při mši svaté se setkáváme ne jako oddělené body kružnice, ale
jako body, které našly svůj společný střed, jediného Krista. Čím
více se blížíme ke středu-Kristu, tím blíže jsme jeden druhému.
Takže všichni, kdo přijímají Krista, jsou následkem toho sjed-
nocení spolu navzájem *(jako jsou spojeny body kružnice, ne
přímo, ale svým vztahem ke geometrickému středu.)* Když
všichni míří ke středu, jsou následkem toho spojeni v Kristu. Ve
chvíli svatého přijímání si neodnášíme každý svého Krista do
srdce, ale všichni jsme sjednoceni v jednom Kristu.

Journet, Promluvy o eucharistii

Zelený čtvrtek

Jeden protestant vešel ze zvědavosti se svým malým hošíkem do katolického chrámu. Hoch spatřil před hlavním oltářem lampu a tázal se: „Tatínku, nač zde hoří ta lampa?“ „Protože na oltáři je ve svatostánku Ježíš,“ odpověděl mu otec. Odešli a chodili dále, až přišli na protestantský kostel. Vešli tam. Chlapeček hned hledal lampičku, rozhlížel se kostelem, Nikde ji nespatriil a tázal se: „Tatínku, proč zde není lampa?“ „Protože zde není Ježíš, synáčku!“ Pojďme tedy pryč, tatínku! Pojďme odtud a zaveď mne tam, kde je Ježíš!

Pro nás věřící má lampa věčného světla důkaznou sílu. Podobným důkazem má být eucharistická duše. Ať je to kněz, sloužící mši svatou, ať je to prostý věřící, přijímající Nejsvětější Svátost nebo klečící před svatostánkem. Chování eucharistické duše nás nutí zvolat: „Není možné, aby zde skutečně nebyl Bůh andělů, Když se tato eucharistická duše chová jako anděl Boží.

Kdybychom viděli sloužit mši svatou Filipa Neriho nebo Alfonse Liguori, kdybychom viděli, jak přijímají Nejsvětější Svátost Veronika Guiliani nebo Terezička Ježíškova, **při tomto pohledu,**

i kdyby všechny svíce na oltáři a věčná lampa byla zhašena, přece byste přísahali: „Jistotně je zde Ježíš přítomen, a to jsou andělé Eucharistie“.

Nikdy nezapomínejme,

že příklad je nejen nejúčinnějším poučením a nejmocnějším popudem,

nýbrž že příklad dobrý nebo zlý může být

buď velkou zásluhou nebo velkou odpovědností.

I nám dnes jako apoštolům náš Pán říká:

„Dal jsem Vám příklad. Jak jsem já udělal vám, dělejte i vy.“

Zelený čtvrtek

O kardinálu Mermillodovi čteme, že jako biskup v Ženevě, středisku bludařů, jednoho roku po celý půst dokazoval v postních kázáních skutečnou přítomnost Pána Ježíše v Nejsvětější Svátosti.

Jedna kalvínská paní vyslechla všechna kázání, a nakonec byla přesvědčena, ale s obrácením na katolickou víru ještě váhala.

Pravila si: „Abych se stala katoličkou, chybí mně ještě poslední důkaz, totiž: „Ráda bych se přesvědčila,

že biskup Mermillod sám též věří, co hlásá.“

Ale jak si zjednat důkaz? Nalezla tento prostředek.

V Ženevě bylo známo, že biskup, vrací se večer z procházky,

Chodí do katedrály navštívit Nejsvětější Svátost,

nalít vlastnoručně olej do věčné lampy,

a pak teprve jde do biskupského paláce.

Jednoho dne zmíněná dáma zašla k večeru do katedrály a skryla se ve zpovědnici, odkud mohla dobře vidět na oltář s Nejsvětější Svátostí.

Tam s napětím a obavou čeká na příchod biskupův.

Biskup přichází, vážně a uctivě vstupuje do chrámu

a kráčí mlčky k oltáři s Nejsvětější Svátostí.

Přijde tam, propustí sekretáře, jenž ho doprovázel, a zůstává sám.

Pokleká před svatostánkem,

sklání hlavu až k zemi a klaní se hluboce Bohu lásky.

Vidět ten povznášející výjev a poznat svůj dosavadní blud

bylo pro onu paní dílem okamžiku.

„Věří tomu, věří“ řekla si v duchu, „buď je biskup pošetilec, že se klaní nějaké hostii, nebo je opravdu přesvědčen, že je Ježíš přítomen v Hostii.

Ale biskup Mermillod není hlupák,

a proto je Ježíš v Eucharistii skutečně přítomen.
Čemu biskup učí, je pravda, jeho víra je pravá. A když věří on, věřím i já“.
Tak u sebe mluvíc, vystupuje ze zpovědnice, mezitím, co biskup nalévá olej do věčné lampy.

Biskup slyší šramot, a vidí před sebou ženu, je překvapen.

Ale údiv a leknutí se mění v radost, když žena praví:

„Vaše kázání mě přesvědčila, vaše víra mne však obrátila.“

Věřím s vámi, že je Ježíš skutečně přítomen v Eucharistii, od této chvíle jsem římskou katoličkou. A hned se před oltářem zříká svého bludu.

Zelený čtvrtek (mše večer)

Ježíš jako otrok umývá apoštolům nohy.

Pak proměňuje chléb ve své Tělo a víno ve svou Krev.

Vydává se lidem do rukou.

Jako otrok se Ježíš snad ještě může bránit, ale jako chléb už ne.

Tato láska je životním programem církve.

Jedinou zbraní proti zlu je láska,

kteřá se projevuje službou a vydává se druhým.

Jak snadnější je pro nás s Petrem vytasit meč a hájit Krista.

Jak nesnadné je s Kristem kleknout a umývat druhým nohy.

Jak nesnadné je vydat své tělo, svůj rozum, své skutky,

svá slova všanc nepřátelům.

A přesto Kristus nezachránil tento svět svými zázraky,

svou chůzí po Svaté zemi nebo svými skvělými řečmi.

Ježíš zachránil lidstvo svým utrpením,

které přijal a nabídl Otcí.

My v modlitbě říkáme:

Můj Bože, odevzdávám se Ti. Ale víme vůbec, co říkáme?

Mohu dát jen to, co mám ve svých rukách.

Ale my nemáme často v rukách sami sebe.

Tak nabízíme Bohu sebe

jen jako uzlíček nějakých vášní, citů a myšlenek.

Proto dnešní den nás má přivést nejen k Bohu, ke Kristu,

ale též k nám samotným.

Abychom uchopili sebe do svých rukou a mohli spolu s Kristem říci: Můj Otče, ať se stane tvá vůle.

Zelený čtvrtek – Kateřina Emmerichová, strana 35- Hořké Umučení Našeho Pána JK

Ježíš opouští večeradlo a jde na Olivovou horu.

Jeho zármutek roste.

Ví, že sem jednou přijde jako Soudce světa,
ale nyní se nad ním všichni pohorší.

Apoštolové plní nadšení a vroucnosti po přijetí Nejsvětější Svátosti,
chtějí Mistrovi rozmluvit jeho zármutek lidským způsobem
a přesvědčit ho o své věrnosti.

Nakonec se však unaví, začnou pochybovat a doráží na ně pokušení.

Ježíš zanechal osm apoštolů v některém z podloubí Getsemanské zahrady
a vzal Petra, Jakuba a Jana do Olivové zahrady na úpatí hory.

Ježíš zanechal apoštoly v pečlivěji pěstované části zahrady
a šel do divočejší a zanedbanější.

V křoví mohl být nikým nepozorován. Ježíš cítil blížící se boj.

Viděl ze všech stran úzkost a pokušení jako mrak,

plný strašných obrazů, blížící se k němu. Řekl třem apoštolům:

„Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte se mnou.

Modlete se, abyste neupadli do pokušení.“

Pak Ježíš zašel dále do jeskyně, podoben člověku,

kteří před hroznou bouří, hledá přístřeší.

Tato úzká jeskyňka měla obsáhnout

hrůzyplné obrazy všech hříchů od pádu prvních lidí až do konce světa.

Na Olivové hoře Adam a Eva byli vyhnáni z ráje

a přišli poprvé na nehostinnou zemi.

Zde truchlili a svého hříchu litovali.

Ježíš se zde nabízel božské spravedlnosti své hořké utrpení

jako smírná oběť za hříchy celého světa.
Ježíšovo božství vplývá zpět do Nejsvětější Trojice,
aby ve své nekonečné lásce, ve svém pouhopouhém člověčenství,
nejcitlivějším a nevinném,
vydal se v oběť všem útrapám a tíži veškeré úzkosti a bolesti,
vyzbrojen jen láskou svého lidského srdce.

Aby přinesl dostiučinění za všechny hříchy,
za jejich počátek a rozrůstání všech zlých náklonností,
přijal nemilosrdnější Ježíš z lásky k nám hříšníkům
také očišťující odpykání a muka do svého srdce,
nechal toto utrpení jako tisíciramenný strom bolesti
prorůst všechny údy svého svatého těla, všechny smysly své přesvaté duše.
Že se tak vydal zcela svému člověčenství,
úpěje k Bohu v nekonečném smutku a úzkosti, padl svou tváří k zemi.
Viděl všechny hříchy světa a jejich vnitřní ošklivost v nesčetných
obrazech.

Vzal je všechny na sebe a v modlitbě sama sebe obětoval spravedlnosti
svého nebeského Otce; utrpením totiž usmíří vinu celého lidského
pokolení.

Đábel, jenž se mezi všemi obrazy se vzteklým posměchem pohyboval,
rozhořčoval se na Ježíše stále víc a znovu a znovu na něho volal,
zatímco čím dál ohavnější obrazy hříchů
nastrkoval před duši Spasitelovu a říkal mu:

„Jak? I tento hřích chceš vzít na sebe?

I za ten chceš trpět? Jak můžeš za něj přinést zadostiučinění?

Ty chceš vzít to všechno na sebe, když sám nejsi čist?

Hle, podívej se sem a sem!“

**Đábel před Ježíšem rozvínoval obrazy
roztličných vymyšlených obvinění, srše záští a nenávisť.**

Dával mu za vinu všechny chyby jeho učedníků, všechna pohoršení,
která způsobili, všechny zmatky a nepořádky,
které prý vznikly tím, že se neřídil podle starých zvyků
a že zaváděl nové obyčeje a mravy.

Zelený čtvrtek, sv. Ambrož

Můj Pán odkládá svůj oděv, opásává se zástěrou,
nalévá vodu do džbánu a umývá svým učedníkům nohy.
I nám chce umýt nohy. Nejen Petrovi, ale každému, kdo v něj
věří, říká: ***Jestliže ti neumyji nohy, nebudeš mít se mnou podíl.***
Přijď, Pane Ježíši, a odlož šaty, které sis pro mě oblékl.
Odlož svůj šat a oděj nás do svého milosrdenství.
Přepásej se zástěrou, abys nás přepásal darem nesmrtelnosti.
Nalej vodu do džbánu a umyj nám nejen nohy, ale i hlavu;
ne pouze nohy našeho těla, nýbrž i nohy naší duše.
Chci odložit všechno smetí své lidské ubohosti.
Jak veliké je toto Tvé tajemství!
Jako služebník umýváš nohy svým sluhům,
jako Bůh sesíláš z nebe svou rosu.
Také já chci umývat nohy svým bratřím, a tak naplnit přikázání
Páně. On mi přikázal, abych se nestyděl a nerozpakoval dělat to,
co On vykonal dříve než já.
Mou nadějí je tajemství pokory:
když umývám druhé, očišťuji své vlastní poskvrny.

VELIKONOČNÍ CESTA SVĚTLA

1.zastavení: Anděl zvěstuje ženám: „Není zde, byl vzkříšen.“

+ *Kristus vstal, aleluja! Opravdu vstal, aleluja!*

+ *sloka písně, úryvek evangelia, rozjímání*

2.zastavení: Petr a Jan běží ke hrobu. Petr viděl a uvěřil.

3.zastavení: Ježíš říká Marii Magdaléně: „Koho hledáš?“

4.zastavení: Emauzští učedníci prosí Ježíše: „Zůstaň s námi“.

5.zastavení: Emauzským učedníkům se otvírají oči a poznávají Ježíše.

6.zastavení: Apoštolové vidí vzkříšeného Pána a radují se.

7.zastavení: Ježíš dává apoštolům moc odpouštět hříchy.

8.zastavení: Tomáš vyznává: „Pán můj a Bůh můj“.

9.zastavení: Jan při zázračném rybolovu říká: „Pán je to“.

10.zastavení: Petr při ustanovení papežem vyznává svou lásku ke Kristu.

„Pane, Ty víš všechno, Ty víš, že Tě miluji.“

11.zastavení: Ježíš posílá apoštoly do světa hlásat evangelium.

12.zastavení: Ježíš slibuje apoštolům, že bude s nimi až do konce světa.

13.zastavení: Apoštolové setrvávají jednomyslně na modlitbách.

14.zastavení: Apoštolové jsou naplněni Duchem svatým.

Boží hod velikonoční 2021, Nezvěstování sebe, P. Štěpán Smolen

Posměvač řekne: Nacista má svůj *Mein Kampf*,

komunista má svůj *Manifest*, muslim svůj *Korán*

a křesťan má svá *Evangelia*.

Jsou to prý jen různé projevy téže propagandy,

téže politické nebo náboženské vymývárný mozků,

kdy nám nějaká skupina lidí vypráví svůj příběh o světě,

sama sebe staví na piedestal a osoby nesouhlasící pronásleduje.

Evangelia jsou jiná.

Jsou pravým protikladem náboženské nebo politické ideologie.

Kristovi učedníci v nich totiž kupodivu nezvěstují sebe,

svou pravdu, své vítězství, svou jedinečnost.

Evangelia nejsou triumfalistickým příběhem o tom,

jak jsme my apoštolové za svým mistrem šli
a jak jsme celou dobu říkali,
že náš mistr svým protivníkům nakope zadek
a jak jim ho vpravdě nakopal,
a proto můžeme mít blažený pocit zadostiučinění,
že náš mistr je lepší než ten váš.

Kdepak, učedníci dělají něco jiného,
něco nepřírozeného, dokonce nadpřírozeného: nechválí se,
nepředstavují žádnou kolektivní sebeobhajobu před světem,
naopak: kolektivně vyznávají svou zradu,
svou nevěru, svou bídu, svou ubohost,
aby se tím spíš ukázala moc Boží milosti.

Je mnoho politických a náboženských pamfletů,
prohlášení a manifestů, avšak biblický příběh je jedinečný v tom,
že jeho lidští vypravěči nepřestávají poukazovat
na svou vlastní nevěrnost a na nezlomnou věrnost Boží.

Kdybych si biblický příběh vymyslel,
neměl bych jako jeho vypravěč motivaci především ukázat
sebe sama v tom nejlepším světle.

Nic takového však v Písmu nenajdeme.

Písmo není prolhaná reklama na člověka,
je to přiznání se k bažinám, jimiž se brodíme
a k Bohu, jenž nás z nich vytahuje.

A proto je každý křesťan, každý velikonoční člověk,
pozdán k tomu, aby zanechal sebeobhajob
a začal zvěstovat živého Boha– ne toho, který odměnil bezchybné,
ale toho, který pozvedá ty, kdo si přiznali svou vinu.

V evangeliích schází kolektivní sebeobhajoba učedníků před světem,
naopak je to kolektivní vyznání zrady, nevěry, která jde až za hrob
(Magdalena: zahradník; učedníci: měli strach, že Ježíš je duch atd.)

A potom vzkříšení nikdo nečekal – ženy jdou balzamovat tělo,
ne hledat zmrtvýchvstalého,
muži, když slyší o prázdném hrobě,
pohorší se nad tím, že někdo ukradl tělo atd.

Schází triumfalismus; není to propaganda!

Nastala evangelní proměna duší, které se setkali se Vzkříšeným!

Učedníci už nezvěstují sebe!

Drazí spolubratři v kněžské službě,

prvotní hřích v Bibli nevypráví o pouhém přestoupení zákona,
ale o karikatuře Boží tváře, kterou ve svém výkladu přináší had:

*„Dal vám tisíce stromů v Edenu, ale zakázal vám zlatý hřeb večera,
má z vás strach, nevěřte mu.“*

Pramáti Eva a praotec Adam uvěří této záludné prezentaci obrazu Boha,
klamavé reklamě, která představuje Boha,
jako toho, kdo bere, nikoliv dává.

A máme tu dědičnou katastrofu, která ovšem má řešení.

Kateřina Sienská to vyjádřila slovy:

*„Bůh nepřináší řešení našich problémů,
ale přináší sebe sama, a tím, že nám dává sebe, dává nám všechno.“*

Myslím si, že Bůh nás nezachraňuje z kovidové bouře, ale v ní.

Přeji nám všem, aby nás letošní prožitek Velikonoc

nejen osvobodil od strachu, ale byl také prožitkem skutečné víry.

Pavel Konzbul

pomocný biskup a generální vikář